

Cena českých knihovníků 2013

**udělovaná
Svazem knihovníků a informačních pracovníků ČR**

Brno, 20. června 2013

Alena Kvasničková

Po základní škole nastoupila na Střední školu ekonomiky a služeb, kde také maturovala v roce 1971. V letech 1971 – 1990 pracovala na rektorátu Univerzity Karlovy v Praze jako referentka. V roce 1980 absolvovala Základní kurs ÚVTEI. 8.1.1990 nastoupila do Knihovny Akademie věd a pracovala zde až do 31.3.1995. V té době intenzivně spolupracovala s dr. Jarmilou Burgetovou, tehdejší předsedkyní Svazu knihovníků a informačních pracovníků, a dr. Vítem Richterem, tajemníkem SKIP.

1.4.1995 nastupuje do Centrálního depozitáře Hostivař Národní knihovny ČR. 1.7.1998 přechází do oddělení rozpočtu Ekonomického a personálního odboru NK, jehož je dosud oporou. Alenka Kvasničková má dva syny a je také šťastnou a starostlivou babičkou. A. Kvasničková dlouhodobě pracuje pro SKIP, jehož členkou je od znovuoobnovení jeho existence v r. 1990. Po celou tuto dobu je hospodářkou SKIP, která zvládá veškeré hospodaření výkonného výboru, jež již léta vykazuje několikamiliónový obrat; po řadu let vykonávala také funkci hospodářky regionu Praha. Postupně (a opakovaně) školí hospodáře regionálních výborů, zpracovává výroční zprávy o hospodaření i rozpočty SKIP, je laskavou poradkyní všech, kdo ve SKIP jakkoli přijdou do styku s financemi. Dobře spolupracuje s dozorčí komisí SKIP; udržuje ekonomický archiv SKIP, pravidelně hospodaření SKIP konzultuje s experty.

Alenka Kvasničková se však také pravidelně aktivně účastní akcí SKIP. Bez její erudované práce v oblasti ekonomiky si dnes vlastně nikdo neumí existenci SKIP představit. Ač „neknihovnice“ vzděláním, je svým vztahem ke SKIP příkladem pro mnohé knihovnice a knihovníky.

Helena Landová

PhDr. Helena Landová se narodila 26.11.1952 v Chebu. Zde absolvovala gymnázium a po maturitě odešla do Prahy studovat knihovnictví na tehdejší katedře vědeckých informací a knihovnictví Filozofické fakulty UK. Po dokončení studia nastoupila do metodického oddělení Základní knihovny ČSAV v Praze. Během mateřské dovolené se s rodinou přestěhovala do Českých Budějovic, kde byla jmenována vedoucí knihovny v té době vznikajícího Jihočeského biologického centra ČSAV. V této funkci zůstala i poté, co knihovna začala sloužit také nově ustavené Biologické (později Přírodovědecké) fakultě Jihočeské univerzity. Od r. 2009 je ředitelkou Akademické knihovny JU, v jejímž rámci nyní působí i Knihovna biologických pracovišť AV ČR v Českých Budějovicích.

Celou profesní kariéru H. Landové provází proces slučování knihoven a tím jejich zpřístupňování většímu okruhu čtenářů. Dr. Landová byla v r. 1990 jednou ze zakládajících členek jihočeské organizace obnoveného Svazu knihovníků a informačních pracovníků a stala se její první předsedkyní. Přestože v dalších funkčních obdobích už v této funkci nepokračovala, vždy aktivity SKIP podporovala - umožňovala zaměstnankyním knihovny účastnit se akcí SKIP, propůjčovala k nim prostory knihovny a byla vždy k dispozici radou i pomocí. H. Landová pochází z významné rodiny chebských knihovníků manželů Douchových a pokračuje tedy v rodinné tradici. A lásku k našemu oboru předává i dál – její dcera Hana Landová (působí na Ústavu informačních studií a knihovnictví FF UK a na ČZU v Praze) je již nyní nepřehlédnutelnou osobností českého knihovnictví.

Libuše Nivnická

Libuše Nivnická po maturitě na gymnáziu absolvovala Vysokou školu zemědělskou v Brně, obor Provoz a ekonomika zemědělství a poté na Přírodovědecké fakultě UK Praha v postgraduálním studiu obor geologie a na Pedagogické fakultě UK Praha studium angličtiny pro zahraniční experty. V roce 2003 ukončila na Ústavu informačních studií a knihovnictví UK Praha dvouleté studium Úvod do knihovnických a informačních služeb. V letech 1982 – 1991 pracovala jako vedoucí ekonom závodu v Geofyzice Brno, a.s. V roce 1991 nastoupila jako vedoucí ekonomicko – správního útvaru do Knihovny Jiřího Mahena v Brně. Od roku 1996 až do současnosti je ve funkci ředitelky. Členkou SKIP od roku 1994.

Ve své pozici iniciovala a vedla řadu projektů včetně mezinárodních. Nejvýznamnější byla studie a vlastní realizace rekonstrukce ústřední knihovny v letech 1999 - 2001, která představovala nejen stavební obnovu kulturní památky, ale především zcela nové pojetí knihovnických a informačních služeb. Účastnila se vybudování Mahenova památníku, pracoviště v Kleinově paláci, zcela nové pobočky na Jírové a rekonstrukce, modernizace a automatizace řady dalších poboček. L. Nivnická věnuje značnou pozornost publicitě knihovny a propagaci jejích služeb.

Je místopředsedkyní SKIP ČR, členkou předsednictva VV SKIP, předsedkyní RV SKIP 09, zaměstnavatelské sekce a zástupkyní SKIP v Unii zaměstnavatelských svazů. Je tajemnicí ÚKR a členkou výboru České sekce IBBY. V roce 2005 byla za SKIP ČR zvolena členkou stálé komise pro veřejné knihovny IFLA, kde dosud působí.

Alena Pospíšilová

Jejím prvním knihovnickým místem byla knihovna v Semilech, kde působila v letech 1972 – 1974. Po návratu z mateřské dovolené začala pracovat jako vedoucí Městské knihovny Fráni Šrámka v Sobotce, kde působila 20 let (1978-1998). Společně s kolegyní se jí na 10 let podařilo knihovnu rozšířit o samostatné dětské oddělení. Pod jejím vedením se knihovna stala místem setkávání nejenom pro obyvatele a návštěvníky z širokého okolí, ale i pro knihovníky z celé republiky. Byla iniciátorkou a v letech 1993 – 1998 i hlavní organizátorkou soboteckých knihovnických týdnů. Pro SKIP byl důležitý zejména 2. knihovnický týden, který se konal v roce 1994 a kdy se součástí programu stal i DEN SKIPU, na kterém svoji činnost široké veřejnosti prezentovali zástupci výkonného a regionálního výboru SKIP.

Při této příležitosti byla také slavnostně zahájena činnost Klubu dětských knihoven SKIP. V roce 1998 byla sobotecká knihovna převedena pod Středisko městské kultury a Alena Pospíšilová po dvacetiletém úspěšném knihovnickém působení v Sobotce z knihovny odešla do jičínské knihovny, kde začala pracovat v dětském oddělení. Zde si opět postupně vytváří rozsáhlý tým spolupracovníků a přátel knihovny. Zapojila se i do organizace jičínských knihovnických dílen. Z rodinných důvodů odešla v roce 2010 do předčasného důchodu. Začátkem roku 2012 se společně s bývalou spolužačkou ujímá vedení malé Obecní knihovny v Libošovicích a opět zde čile organizuje místní kulturní a vzdělávací aktivity. Motto jednoho z knihovnických týdnů „nechraň se vlastním plotem, ale přáteli, je zároveň i jejím celoživotním krédem.

Věra Vohlídalová

Narodila se v česko-německé rodině Aloise a Markéty Tomáškových v Londýně, kde její rodiče dleli v emigraci. Od prosince 1945 žije v Liberci. Její velkou láskou za studií na liberecké jedenáctiletce byla čeština a díky ní se dostala na letní brigády do liberecké knihovny. Pod vlivem brigád a jistě i tehdejšího ředitele Libora Mrázka, se rozhodla studovat knihovnictví na FF UK. Po ukončení studia nastoupila do liberecké knihovny. Byla pověřena vedením studovny a půjčovny vědeckého oddělení a úkolem vybudovat informační službu. Někdejší ředitel Libor Mrázek ji přesvědčil, aby se ucházela o funkci ředitelky liberecké knihovny. Bez většího váhání se rozhodla výzvu uposlechnout. Byla úspěšná a funkce ředitelky se ujala v roce 1990. Od samého začátku věděla, že úkol nebude lehký.

V roce 1996 byla zahájena „Stavba smíření“ – stavba knihovny a synagogy pod záštitou prezidentů Václava Havla a Romana Herzoga. Projekt této, svého druhu jedinečné stavby, propojuje nezávisle na sobě knihovnu se synagogou, sloužící též jako centrum setkání a kulturního vyžití pro Židovskou obec i veřejnost. Projekt symbolizuje nejen odškodnění skupin jiných kultur žijících v tomto regionu, jejich smíření, ale je i mementem lidské zvěle a násilí. Věra Vohlídalová je obdivuhodná žena, která dokázala vytrvale a usilovně jít za svým cílem až do zdárného konce. Za to si zasloužila celou řadu ocenění, např.: cenu Polského svazu knihovníků (1996), cenu saského Svazu knihovníků (2001), cenu časopisu Architekt (2001), Medaili Z. V. Tobolky (2002), Kříž za zásluhy 1. třídy Spolkové republiky Německo (2002), Zlatou medaili Technické univerzity Liberec (2003). V r. 2005 byla nominována na Nobelovu cenu míru.